

[Justitsministeren.]

synes jeg, meget klart af bemærkningerne til lovforslaget og af selve paragraffens formulering — at det skal være de allervorste, normalt internationalt prægede forhold, hvor denne strafferamme skal anvendes. Men jeg er helt indforstået med, at folketinget i betænkningen fastslår, at man har været opmærksom på dette problem og diskuteret det, og er enig med lovforslagets bemærkninger, så har domstolene jo den fornødne vejledning.

Jeg skal i øvrigt ikke sige meget. Det er så alvorlige forbrydelser, der er tale om her, at det efter min bedste opfattelse er nødvendigt med en alvorlig straf.

Jeg må måske lige over for tinget have lov at nævne som et eksempel en af de sager, hvor der blev idømt fængsel i 6 år — måske ikke mindst foranlediget af hr. Ib Christensen, der talte om, at i stedet for straf skulle de pågældende rette op, hvad de måtte have forbrudt. Det drejede sig om en 20-årig, som var fundet i besiddelse af lsd-stoffer af forskellig art, pulver og tabletter, svarende til i alt ca. 70.000 trips, altså 70.000 gange kunne mennesker indtage lsd og blive hallucineret på denne måde. Det ville kunne indbringe ham omkring 1 mill. kr., og han fik altså den højeste straf. I sådanne tilfælde er jeg ikke i tvivl om, at vi har brug for en højere strafferamme, end vi har i dag.

Der spiller også det forhold ind, som forskellige ordførere efter min mening med fuld ret har været inde på, at det kan ikke være rigtigt, at Danmark i forhold til de lande, der omgiver os, arbejder med en lavere strafferamme.

Vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt sagerne skal undergives nævningebehandling, vil jeg have lov at sige, at man har vurderet det sådan, netop fordi den grovste narkotikakriminalitet ofte implicerer internationale forhold, at sagerne kan være meget tidkrævende, og der kan være meget komplicerede bevismæssige spørgsmål, herunder vanskelige bevisvurderinger; der kan være brug for at indhente oplysninger fra udenlandske myndigheder o. lign., og det har været baggrunden for, at man mente, disse sager egnede sig bedre til behandling ved domsmandsretter end ved nævningeting. Man må jo, når man skal vurdere dette, ikke glemme, at der også er lægdommere med i

domsmandssager. Men naturligvis: også det kan vi jo diskutere i udvalget.

Jeg håber, at den forhandling, der har fundet sted i dag — og hvoraf en del jo har været en almindelig debat om vores narkotikapolitik, som vel ikke er det mest primære i lovforslaget — må føre til, at der kan blive et stort flertal for dette lovforslag.

Jeg skal tilsige udvalget, at jeg skal skaffe de oplysninger, man måtte ønske, også hvis der kan skaffes de oplysninger, hr. Tastesen ønskede om forholdene i Sverige og de indbyrdes nordiske relationer. Jeg skal også skaffe øvrige oplysninger, man måtte være interesseret i.

Hr. Ib Christensen kom til sidst med nogle, synes jeg, lovlig polemiske bemærkninger om, at der stod i bemærkningerne til lovforslaget, at gennemførelsen af forslaget ikke vil medføre udgifter eller administrative konsekvenser for det offentlige. Jeg synes nu nok, det ligger i sagens natur, at sådanne bemærkninger drejer sig om den situation, at man fremsætter forslag til nye love, som i sig selv medfører betydelige udgifter eller administrative omlægninger. Lad os håbe, der ikke er så mange mennesker, der vil blive idømt straffe på over 6 år ifølge denne lovgivning, at vi kan få bremset noget af dette, men udgifterne vil ikke være af større betydning i denne sammenhæng, om der skulle være ét menneske, der sad 2 år længere i fængsel om 4 år eller noget i den retning. Jeg tror ikke, det er den måde, det skal opfattes på, når man i øvrigt kommenterer de finansielle virkninger af lovforslag fra ministeriernes side.

Formanden:

Hr. Tastesen har ordet. De ordførere, der ønsker ordet, bedes melde sig.

Tastesen (S):

Jeg takker justitsministeren for det tilsagn, vi fik her til sidst om, at vi vil få alle nødvendige oplysninger, så vi kan sammenligne forholdene i de nordiske lande, og hvad der i øvrigt kan fremskaffes af oplysninger. Måske er det et postulat, måske er det en realitet, når hr. Poul Boeg siger, at Danmark er et smørhul for narkotikakriminalitet, i kraft af at vi kun har en strafferamme på 6 år, mens andre lande har en på 10 år;